

И стареца облѣгнах главата си на гърдитѣ и захванѣ да плаче.

Дѣдо Ганю бѣше около 70 години. Старостъта се бѣше показала на главата му. Той бѣше прѣстанѣлъ да работи, а го хранѣхѣ двамата му добри сина. Жена му бѣше прѣминѣла 60 години.

Двамата старци много обичахѣ синовете си. Обичахѣ ги за това, защото бѣхѣ добри и трудолюбиви. Пращахѣ ги на училище, но като нѣмахѣ срѣдства, дадохѣ ги на занаятъ. Съ труда си, двамата брата, хранѣхѣ старитѣ си родители, а за добрината имъ всички ги обичахѣ. Тѣ живѣехѣ въ тѣхвата си къща.

Дѣдо Ганю, като не можеше да върши друга работа, нагледваше градината, хранѣше ковошкитѣ и паткитѣ. Когато дойдеше пролѣтъ, градината имъ биване покрита съ хубави цвѣтя. Всичко бѣше весело у тѣхъ! Но най-обичаше да си почива подъ голѣмата круша.

Но сега всичко бѣше тѣжно. Дѣдо Ганю се бѣше развалилъ и постоянно плачеше. Плачеше за добритѣ си синове; плачеше и за умрѣлата си жена!

Слѣдъ като поплака, той си поиздигна главата, разгледа на около и проговори;

— Умрѣ, горката имъ майка! Мисли, плака за тѣхъ и най-послѣ отиде горѣ! . . . издигна си очитѣ къмъ небото и едри капки се затаркалѣхѣ по изсъхналитѣ му бузи.

— Боже, прости ги! . . . А когато си дойдѣтъ и видѣтъ, че нѣма майка имъ; че е умрѣла за тѣхъ.... Той не можа да каже по-нататкъ, защото му засъхна гърлото.

Слѣдъ малко взе стомната, за да утоли жаждата си, но въ нея нѣмаше вода. Увисна главата на стареца. А върното му куче, като разбра болката на господаря си, захванѣ жално да вие. Виеше за да го спаси! Но никой не идѣше. Жената, която го гледаше, щѣше да дойде по-късно.